

MITROPOLITUL NECTARIE
AL ARGOLIDEI

SFÂNTUL LUCA
Doctorul bolilor trupești
și al durerilor sufletești

*Minunile Sfântului Luca al Crimeii
din zilele noastre*

Traducere din limba greacă
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

„Un medic desăvârșit”

Din septembrie 2015 am început să am tulburări de stomac și intestin. M-am decis să fac o vizită unui gastroenterolog, care m-a diagnosticat cu reflux gastroesofagian și perforație gastrică. Am optat pentru o dietă specială cu pastile, străduindu-mă să-mi redobândesc sănătatea. Zadarnic... Acum aveam, dimpotrivă, dureri și mai mari.

În ajunul Sfântului Nicolae, m-am întâlnit cu o vecină căreia i-am povestit suferința mea, iar ea mi-a recomandat să mă vadă un medic deosebit, văr de-al ei, din Athena. Într-adevăr, m-a programat de Sfântul Elefterie – ziua ce mi-a marcat întreaga viață. După ce medicul a văzut toate analizele și i-am vorbit de simptome, după ce mi-a făcut încă un test și o biopsie, ne-a chemat (pe mine și pe soțul meu) și ne-a anunțat că există o tumoare malignă la intestinul gros, ce nu mai suferea amânare. La auzul acestor vești am simțit că lumea ni se năruie, nefiind în stare să articulăm nici o silabă, cuprinși de un sentiment de durere adâncă și deznădejde.

După sărbători, am început terapia la indicațiile medicilor. Am lăsat copiii în grija soțului, fiindcă eu trebuia să rămân în Athena pentru chimioterapie. La încheierea primului ciclu, a ur-

mat cea mai importantă intervenție chirurgicală la 23 martie 2015, chiar de ziua Sfântului Gheorghe. În drum spre operație, eram cuprinsă de teamă, multă speranță, mulțumită zilei, plină de credință în Dumnezeu și sfinți.

În mijlocul aceluia rău am întâlnit oameni, nu din cercul apropiat al prietenilor ori rudelor, care s-au purtat cu multă delicatețe și respect și, din dorința de a mă sprijini, mi-au adus iconițe ale sfinților, brâul Maicii Domnului din Sfântul Munte și cartea despre Sfântul Luca, cu stăruința de a o citi și de a merge cu prima ocazie în pelerinaj la mănăstirea sa. Am trăit toate acestea cu o mare emoție, simțind lăuntric că-mi dau putere.

M-am apucat să citesc cartea și am făcut cunoștință cu acest sfânt nou, Sfântul Luca, chirurgul taumaturg. Cu puțin înainte de operație, o colegă, foarte credincioasă, mi-a dăruit încă o carte despre Sfântul Luca, *Grabnic spre ajutorare...* împreună cu o iconiță care să mă ocrotească. Citind-o, am descoperit în ea un caz asemenea celui al meu, care a avut parte de vindecare. Așadar, aceasta mi-a dat și mai multă putere spre a lupta de dragul copiilor și, desigur, al soțului. Operația a decurs mai bine chiar și decât se aștepta chirurgul meu. Cu toate că a fost o intervenție foarte dificilă, m-am refăcut repede și cu ajutorul lui Dumnezeu m-am întors la serviciu. A urmat un al treilea ciclu de chimioterapie pe care, în pofida dificultăților, l-am încheiat cu

bine. Urma să aibă loc o ultimă intervenție chirurgicală de reconstrucție intestinală, mai ușoară decât cea anterioară, dar la fel de importantă.

Dând și această bătălie dimpreună cu medicul meu, care mi-a fost alături nu doar ca om de știință și chirurg, ci și ca un înger păzitor, întotdeauna cu zâmbetul pe buze, oferind speranță Golgotei mele, sfătuindu-mă să nu abandonez lupta, fiindcă e ceva ce va trece, oricât ar părea de dificil, am reușit să trec cu bine și de această operație.

În încheiere, aș vrea să adaug că mă simt ca și cum aș fi renăscut, fără a fi scăpat cu totul de temeri, dar am credința că Dumnezeu, Care m-a ajutat să ajung până aici, nu mă va părăsi. Mă simt foarte norocoasă că am ajuns pe mâinile acestui chirurg: „Fericit e medicul care se îndeletnicește cu știința medicinei mânat de dragostea față de pacienți, care s-a făcut medic nu pentru a o duce bine, ci din dorința de a-și ajuta semenii. Fericit este fiindcă înfăptuiește una dintre cele două lucrări ale ucenicilor lui Hristos”.

Îmi doresc ca la fiecare intervenție chirurgicală medicii să aibă parte de ajutorul Sfântului Luca Chirurgul. Aceasta mi-e convingerea. Numele uimitorului meu chirurg este A.P.. Înțelegeți, cred, cum m-am simțit când l-am cunoscut pe Sfântul Luca prin mijlocirea cărților înaltpreasfinției voastre și când viața mi-a fost salvată de un medic originar, de asemenea, din Teba. I-am vorbit de cartea înaltpreasfinției voas-

tre și, când mi-a spus că nu doar vă cunoaște, ci că și ați jucat un rol hotărâtor în viața sa, am simțit nevoia să-mi manifest recunoștința și față de persoana înaltpreasfinției voastre. Pentru toate câte faceți pentru oameni, pentru puterea, curajul și omenia pe care le răspândiți în jur.

Vă mulțumesc din adâncul inimii mele!

D.K., Lamia, mai, 2016

„Spune-i acum să plece... m-am făcut bine”

Faptul de mai jos ne este relatat de Înaltpreasfințitul Panteleímon, Mitropolit de Véria:

P. și soția sa E., care trăiesc în Creta, au dobândit în 2011, prin metoda fertilizării *in vitro*, doi băieți gemeni, Iánnis și Constantin. Micuțul Iánnis, în stadiul de embrion, aproape în săptămâna a 30-a de sarcină, a avut un accident vascular cerebral, născându-se cu paralizie cerebrală severă pe partea stângă.

Părinții săi s-au programat la doctorul A.P. de la Spitalul de Pediatrie din Pentéli spre a vedea în ce fel va putea fi ajutat copilul lor. Cu toate acestea, înaintea vizitei la medic, s-au dus în ziua respectivă, la îndemnul duhovnicului lor, la mănăstirea Preasfânta Dovrá, din apropierea orașului Véria, spre a se închina moaștelor Sfântului Luca Medicul.

„Când am ajuns în jurul amiezii la mănăstire, a venit un părinte să ne deschidă spre a ne închina Sfântului Luca Medicul, iar apoi să ne întoarcem la Athena, fiindcă seara urma să luăm vaporul spre Creta... Când racla cu Sfintele Moaște a ajuns în fața noastră, Iánnis, pe atunci în vârstă de cinci luni, și-a întins mânuța stângă și împreună cu cea dreaptă a îmbrățișat moaștele sfântului, ca și cum l-ar fi îmbrățișat pe sfântul însuși. După cum vă dați seama, nu doar am rămas uimiți – probabil că asta a sesizat și monahul –, ci ne-am și... speriat”, ne mărturisește în scrisoarea sa P.T.. Ulterior s-au dus la întâlnirea programată. Medicul specialist, cu analizele în mână, le-a spus că în mod normal copilul n-ar trebui să fie în stare să-și miște mâna și că va avea probleme cu mersul, în caz că va fi cu putință să meargă vreodată în picioare...

Anii au trecut și copilul, după mărturia tatălui său, merge în mod normal la școală, aleargă, se joacă, urmând un program de fizioterapie și ergoterapie.

„În septembrie 2015, Iánnis a suferit prima criză de epilepsie, cu un episod ce a durat aproape patruzeci de minute, ceea ce, după specialiști, este o criză foarte puternică – *status epilepticus* –, astfel că a fost dus la Spitalul Universitar din Irákleio, fără simțire și pe moarte. Am reușit să gășesc forța de a mă ruga Sfinților Luca și Ghe-

orghe pentru o mână de ajutor”, ne mărturisește domnul T., care adaugă că Iánnis a fost internat la secția de terapie intensivă.

Părinții au stat la căpătâiul copilului întreaga seară, fără a ști ce avea să se întâmple cu el. În ziua următoare micuțul Iánnis s-a trezit și i-a zis mamei:

– Spune-i acum să plece, mamă, m-am făcut bine...

– Cui să-i spun să plece, copile? Tatălui tău?

– Nu, mamă, tata să rămână, Sfântul Luca să plece!

– Unde este el?

– Stă acolo, în fotoliu, nu-l vezi?... A venit aseară, când dormeați, a făcut o gaură în capul meu, a suflat și m-am făcut bine!

„După cum se înțelege, ne-am simțit ca și cum am fi fost loviți în cap cu o cărămidă; ne-am speriat atât de tare, că nu vă puteți imagina”, relatează în scrisoarea către mitropolit tatăl lui Iánnis, care chiar din ziua următoare și-a continuat activitățile ca și cum episodul acesta n-ar fi avut loc.

P.G., Creta, 2016

„Mărturia unui medic”

În decembrie 2009 am trecut pe la mănăstirea Sagmatá, am stat la dumnezeiasca Liturghie și ne-am închinat moaștelor Sfântului Luca. Du-

pă Crăciun mi-a paralizat pe neașteptate mâna dreaptă, astfel că nu puteam să apuc nici creionul, nici un pahar cu apă. M-am gândit la Sfântul Luca. M-am miruit cu untdelemn din candela sa vreme de trei zile. Atât a îngăduit Atotputernicul Dumnezeu să fiu pus la încercare. Cu mijlocirile Sfântului Luca, în cea de-a patra zi mi-am redobândit forța în mână și precizia în mișcări.

În iunie am trecut prin locurile natale. Am căzut și m-am lovit la cap. La început am socotit că a fost ceva neînsemnat. Aveam o rană la fosa occipitală, dar nu m-am dus la spital ca să mi-o coasă. După trei-patru zile au început amețelile și durerile de cap. Mi-am făcut cruce și am venit la Athena ca să fac o tomografie computerizată a creierului. După două zile am primit rezultatele: „Contuzii hemoragice la nivelul lobilor frontali cu leziune hemoragică deasupra helixului stâng vertical și edem. Contuzie hemoragică la lobul temporal (drept) cu colectare seroasă subdurală în zona frontală (dreaptă)”.

Un prieten neurochirurg m-a întrebat:

– Sunt analizele tale?

– Da, i-am răspuns.

– Ar fi trebuit să fi fost spitalizat, poate chiar la secția de terapie intensivă.

Mi-am petrecut vara muncind, consultând mulți pacienți zilnic, fără a-mi neglija îndatoririle duhovnicești și miruindu-mi capul cu untdelemn de la sfânt.

În septembrie, la sfatul medicilor, am făcut o nouă tomografie computerizată. Diagnosticul a fost: „Un mic focar glial în lobul frontal (stâng) pe locul vechii contuzii. Hematomul subdural al emisferei s-a retras”. Sfântul și-a făcut minunea.

Pe 30 octombrie am fost internat la Centrul de Recuperare și Reabilitare cu leziuni ale țesuturilor moi ale membrilor superioare și inferioare. Rezultatele analizelor nu au fost bune. Nu mă puteam ridica din pat. Mi s-a pus cateter și, fiindcă a provocat răni uretrei, am făcut o infecție a tractului urinar însoțită de temperatură ridicată. Într-o seară, în timpul somnului, am văzut un ierarh care m-a binecuvântat cu crucea din mâna sa. Era Sfântul Luca. M-am trezit brusc. Eram lac de transpirație. Temperatura scăzuse. După două zile am primit biletul de externare. În dimineața aceea mi-au făcut niște analize de sânge. În drum spre casă, sună telefonul. Era medicul, care mă anunța că rezultatele analizelor erau în limite normale. O enzimă care ajunsese la 4000 de unități acum coborâse la 124 de unități, mai jos de nivelul fiziologic.

Am rămas acasă, acordându-mi-se concediu medical. După două-trei zile începusem să văd încețoșat diferite obiecte negre și alte forme și culori pe pereți. Îmi fusese afectată vederea, evident din pricina medicamentelor, a nenumăratelor antibiotice și a suferinței de pe durata spitalizării. M-am miruit cu untdelemn de la Sfântul

Luca și în jumătate de oră ochii mi s-au limpezit și am început să văd normal.

Slavă lui Dumnezeu, Cel slăvit întru sfinții Săi!

I.M., medic-chirurg, Athena, decembrie 2010

„Era episcop”

Mă numesc K., am treizeci și patru de ani și am ajuns pentru prima dată la mănăstirea Sagma-tă în urmă cu o lună într-un pelerinaj organizat de școala catehetică a misiunii apostolice a Arhi-episcopiei Greciei. Pelerinajul în sine, dar și pre-zentarea pe care ne-ați făcut-o privitor la Sfântul Luca m-au convins să-mi doresc să revin la mă-năstire și de sărbătoarea Sfântului Luca, foarte drag mie, motiv pentru care, tot întrebându-mă ce aş putea să aduc mănăstirii cu prilejul prăznu-irii sfântului, m-am hotărât să vă scriu aceste rân-duri, drept recunoștință adusă Sfântului Luca.

Prima mea apropiere de Sfântul Luca a avut loc cu mulți ani în urmă, când, mulțumită suro-rii mele, am citit cartea pe care ați scris-o despre sfânt. Mi-amintesc că fusesem foarte impresiona-tă de viața și minunile sale. După aceea se pare că l-am dat uitării... Sfântul a revenit în viața mea când, în urmă cu doi ani, mama s-a îmbolnăvit de cancer tiroidian. Sora mea a venit cu ideea de a-i dărui medicului care avea să o opereze pe ma-ma cartea despre Sfântul Luca, de vreme ce și el

era un om credincios, cu multă evlavie la sfânt și, în trecut, suferise și el de cancer...

Odată cu cartea cumpărată de mine, de la librărie mi s-a dat cadou o cărticică cu viața pe scurt a sfântului și slujba paraclisului său (de la editura Orthodoxi Kypséli). Am început să citesc canonul (paraclisul) sfântului pe toată durata intervenției chirurgicale la care a fost supusă mama. Operația s-a încheiat cu bine, și cu toate că medicul a socotit foarte probabilă extinderea cancerului și la ganglioni, din pricina unei diagnoze eronate, aceasta nu s-a petrecut. Câteva luni mai târziu s-a îmbolnăvit și tatăl meu, care până în clipa de față suferă de diferite probleme de sănătate, pe care nu are rost să le menționez. Totuși vă pot împărtăși faptul că în lipsa ajutorului sfântului lucrurile ar fi stat mult mai rău. Însă, mulțumită sfântului, lucrurile merg foarte bine, în pofida problemelor de sănătate. Sfântul a fost mereu sprijinul și ajutorul familiei mele.

Aș vrea să vă împărtășesc și minunea pe care Sfântul Luca a făcut-o în urmă cu o lună.

Soțul verișoarei mele s-a internat la spitalul „Erythrós Stavrós” cu aproape trei săptămâni înainte de Paști, din pricina unei hemoragii digestive și după câteva zile a fost operat. Intervenția chirurgicală a decurs bine și după trei zile D. mergea pe picioarele sale, fiind foarte probabil să i se facă externarea în decursul

Săptămânii Mari. Însă, în urma unor probleme și complicații, spitalizarea s-a prelungit până la Paști. Familia sa nu vorbise niciodată despre respectiva problemă de sănătate nici înainte, nici după operație și socotesc că nici chiar D. nu avu-
 sese habar de ea. Când am ajuns de Paști în Évia, un apropiat mi-a făcut cunoscut că aflase de la cineva din cercul familiei verișoarei mele că D. avea cancer la stomac. La întoarcerea din Évia, după concediul de Paști, m-am hotărât să trec pe la el pentru a doua oară – prima fusese înainte de Paști. Aveam la iconostasul de acasă cărticica cu viața pe scurt a sfântului și slujba paraclisului său (de la editura Orthódoxi Kypséli) și mi-a venit ideea s-o iau cu mine la spital pentru ca sfântul să-i ajute. Din păcate, am ezitat, gândindu-mă că poate m-ar fi luat în râs sau, mai rău, că nu era bine să las acolo cărticica aceasta, care a fost de atâta folos, în clipe grele, părinților mei cu atâtea probleme de sănătate și că poate era... păcat! Că o să mi-o piardă... *ș.a.m.d.*. Familia verișoarei mele are o relație convențională cu biserica. Fiindcă n-am fost în stare să mă decid pe loc dacă nu ar fi mai bine să le iau o cărticică nouă, am pus-o în geantă cu gândul că voi avea timp mai târziu să iau o hotărâre. Când am ajuns la spital, se aflau și alte rude acolo, iar D. era foarte chinat. Nu mai gustase mâncare gătită de aproape o lună (se afla în spital de cinci săptămâni), temperatura nu-i scădea și a avut parte de dureri foar-

te mari din pricina unei paracenteze făcute fără anestezie. În cele din urmă, am plecat fără să-i las cărticica cu canonul (paraclisul) sfântului, uitând cu totul de ea cât fusesem acolo. În zilele ce au urmat faptul că nu i-am lăsat cărticica la spital m-a măcinat. Dar luasem hotărârea ca data viitoare, când aveam să mă duc la spital, dacă nu voi avea timp să le iau una nouă, să le-o las pe cea veche.

Cinci zile mai târziu, întrucât nu am reușit să cumpăr o carte nouă, m-am dus la spital cu cea veche, dar și cu o sticlură cu untdelemn sfințit de la mănăstirea Cuviosul David (din Évia). Când am intrat în salon, D. era zâmbitor și culoarea-i revenise pe chip. După puțin, observând că pe noptieră se afla o carte a Cuviosului Paisie, am scos, ezitând, mai întâi untdelemnul sfințit de la mănăstirea Cuviosul David și apoi cărticica sfântului. Verișoara mea, de îndată ce a văzut cărticica, s-a întors spre soțul ei și l-a întrebat, arătând totodată spre icoana de pe prima copertă a cărții:

– Acesta este?

Iar el i-a răspuns:

– Nu.

Verișoara mea i-a arătat apoi fotografia de pe ultima copertă, repetând întrebarea. Atunci soțul i-a răspuns:

– Da, acesta este.

Verișoara mea și cu mine am izbucnit în plâns. După care mi-au explicat că în urmă cu aproape

o săptămână D. s-a trezit în miezul nopții și a văzut un episcop stând în picioare lângă patul său. D. l-a privit și s-a întors pe cealaltă parte, dar după puțin, când s-a întors la loc, și-a dat seama că episcopul era tot acolo... Când D. i-a povestit a doua zi soției sale ce se petrecuse, ea l-a întrebat:

– Adică era preot?

Însă el stăruia neșărit:

– Episcop era, episcop, înțelegi?

– Îl știi?

– Nu!

– Dacă l-ai vedea, l-ai recunoaște?

– Fără doar și poate!

A doua zi, în urma arătărilor, temperatura i-a scăzut și de la o zi la alta se simțea din ce în ce mai bine, încât medicii s-au văzut siliți să anuleze efectuarea unor analize programate, despre care credeau că trebuiau făcute cu orice preț înainte de a ieși din spital, spre a fi siguri că nu vor apărea probleme. La aproape două săptămâni după arătarea sfântului, D. s-a externat și a revenit acasă.

Verișoara mea a fost atât de impresionată datorită arătărilor sfântului și a avut o atât de mare credință în el, că din clipa în care paraclisul sfântului a ajuns în mâinile ei l-a citit în fiecare zi până la ieșirea soțului din spital.

Viu este Domnul!

K.K., Athena, iulie, 2011